

— Тя ще ми даде добъръ съветъ, — рекълъ си той и я спрълъ. Чакай, кумичке, научи ме, какво да правя? На едно мѣсто има две козички — едната черна, другата бѣла, — молятъ ме да взема едната отъ тѣхъ, но не зная, коя да избира.

Лисицата се замислила. Какво да скрои на тоя глупавъ вълкъ? А такъвъ глупчо не бива да остане ненаказанъ.

— Вижъ какво, — продумала най-после хитрушата, — и черната, и бѣлата сж еднакво вкусни: не е лесно да изберешъ. Най-добре, затвори си очитѣ — че която се падне.

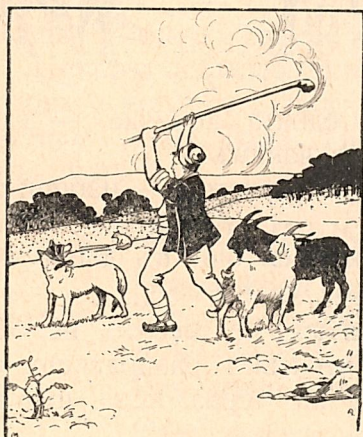
— Не ще мога да се сдържа. Страхъ ме е, че все ще погледна, а погледна ли — свършено е, пакъ нѣма да мога да си избира.

— Тогава дай да ти вържа очитѣ. И да искашъ да погледнешъ, нѣма да можешъ.

— Вижъ, така става, — съгласилъ се вълкътъ, — ти ще ми вържешъ очитѣ и ще ме заведешъ на мѣстото, пкъ азъ ще ти дамъ да си хапнешъ едно козе краченце.

Лисицата му вързала очитѣ и го повела къмъ кошарата.

— Ето, сега е вече близо, — пошушнала му тя, като наближили кошарата. — Върви все направо, и една отъ козичкитѣ сама ще ти влѣзе въ устата. Азъ ще чакамъ долу при горичката.

Но шомъ лисицата се отдалечила, вълкътъ се забъркалъ. Ни напредъ, ни назадъ!

— Козарче, — завикалъ най-после той, — излѣзъ да ме посрещнешъ, че нищо не виждамъ.

Излѣзло овчарчето — и що да види! Вълкътъ се върти насамъ-натамъ, очитѣ му вързани, нищо не вижда.

— Защо сж ти вързани очитѣ? — засмѣло се козарчето.